

РЕШЕНИЕ

№ 7226

гр. София, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8342** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 220, ал. 1 от Закона за митниците във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс. Образувано е по жалба на Н. Д., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. П.-САК, срещу Решение № 32-285026/07.06.2022г. на директора на ТД Митница – Б. , с което по повод подадена от жалбоподателя митническа декларация с МРН 21BG001009007033R2 от 14.04.2021г., е извършена корекция на митническа стойност на стока под режим на допускане за свободно обръщение и са установени за досъбиране публични задължения в размер на 5291,27лв. - мито и ДДС, ведно с начислена лихва за забава.

Съдът, намира, че жалбата отговаря на изискванията за форма, съдържание и приложения, подадена е от активно легитимирано лице, в срок, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки, поради което, като редовна и допустима следва да се разгледа по същество:

С оглед фактите по спора и твърденията на страните, съдът съобрази :

На основание чл.48 от Регламент № 952/2013 във връзка с чл.84 от ЗМ е извършен последващ контрол на подадена от жалбоподателя декларация във връзка с внос от САЩ на четриколесно МПС/УТВ/КАТАСТРОФИРАЛ, марка CAN-AM, модел MAVERICK XSRS при която е установено, че митническата стойност е определена на база цена на автомобила в размер на 800 щатски долара и разходи за международен

транспорт в размер на 200 щатски долара, съгласно приложена фактура /INVOICE/ № 3219/12.01.2021г., издадена от "G. A. E." L.,416,C. Way Suite 140 Longwood,FL 2750,САЩ. При извършена проверка в конкретно посочен интернет сайт, по отношение на автомобил със същите характеристики и идентичен номер на шаси е установена извършена сделка на стойност 10600 щатски долара, която превишава десет пъти декларираната пред митническите органи цена от 1000 щатски долара, във връзка с което са възникнали основателни съмнения относно действителната цена на стоката и ценообразуващите елементи.

От декларатора са изискани заверени доказателства в потвърждение на декларираната цена, документи за извършени плащания към доставчика, документи доказващи разходите направени от купувача и всякакви други данни, сведения и информация удостоверяващи цената по сделката.

Тъй като е прието, че договорната цена се прилага ако е изпълнено всяко едно от условията на чл.70 пар.3 от Регламент 952/2013 от страна на администрацията е изискана и информация дали при сделката са въведени ограничения относно правото на ползване и разпореждане на купувача, дали конкретната продажба или цената е подчинена на условия или съображения, чиято стойност не може да бъде определена,респ. следва ли част от прихода при последваща продажба, отстъпено право на ползване или разпореждане да се връща пряко или косвено на продавача, какви са съществуващите връзки между подавач и купувач. В отговор - Н. Д. не е представил никакви доказателства в потвърждение на декларираната стока и не е изразил допълнителни съображения.

Ето защо, на основание чл.48 от Регламент 952/2013 митническите органи са започнали проверка на пълнотата и точността на посочената в митническата декларация информация, като е установено, че няма доказателства в подкрепа на декларираната цена, приложената към нея фактура не съдържа всички необходими реквизити като условие на доставка, условие на плащане, начин и срок на плащане, клаузи при неизпълнение, поради което е прието, че същата не може да служи в подкрепа на декларираните в МД данни.

В приложения към МД сертификат на МПС с дата 09.12.2020г. е посочено, че същият е на името на друго дружество, а като купувач е вписан G. A. E.. При преглед на обявата на автомобила в проведенният аукцион е установено наличие на 13бр.снимки удостоверяващи състоянието му, респ., че е катастрофирал. Съгласно наличните документи издадени от компетентните власти в САЩ последната осъществена продажба с местоназначение митническата територия на Съюза на автомобил със същото шаси и пробег е извършена на 17.12.2020г., като продавач е COPART L. а купувач - G. A. E., като информацията от проведения аукцион удостоверява, че продажната цена е 10 600долара.

В тази връзка е прието, че деклараторът е следвало да декларира действително платената цена, която представлява общата сума която купувача е платил или трябва да плати на продавача или която купувача е платил или трябвало да плати на трета страна в полза на подавача на внасяните стоки и включва всички суми, които са

платени или трябва да бъдат платени. Обстоятелството, че вносителят е представил фактура, издадена от последният купувач на автомобила G. A. E., предполага, че е възможна последваща препродажба с купувач Н. Д., което не е подкрепено с доказателства и не може да служи за митнически цени. В този смисъл е прието че продажната цена в размер на 10 600 щатски долара е действителната платена цена на автомобила при продажбата му с цел износ към митническата територия на Съюза и тя следва да послужи при определянето на митническата стойност.

На следващо място и във връзка с декларираните 200 долара транспортни разходи за доставка на автомобила до пристанище Б., митническите органи са съставили митнически декларации от същата дата, със същата начална и крайна точка на транспорт които са на стойност 657 лв, което е прието и за действителната стойност на разхода по процесният транспорт.

Като резултат от производството и с оспорваното решение на директора на Митница Б. е определена митническа стойност на стоката в размер на 18 189.22 лв. на основание чл.70 и чл.71 пар.1 б.„д“ и) от Регламент 952/2013 и са установени за досъбиране публични задължения в размер на 5291,27 лв. - мито и ДДС, ведно с начислена лихва за забава.

С процесната жалба се твърди незаконосъобразност на обжалваният акт, поради допуснатото нарушение на административно-производствените правила, както и нарушение на чл.22 пар.6 от Регламент 952/2013 налагащ преди взимането на неблагоприятно решение, митническият орган да съобщи на лицето мотивите на които ще се основава решението му и да му предостави срок за становище. В изпратеното писмо-съобщение не са изложени изцяло мотивите поради които не е приета декларираната митническа стойност, като при постановяване на акта не са обсъдени възраженията, поради което изискването на Регламента се явява формално изпълнено.

Жалбоподателят, претендира нарушение на чл.27 ал.1 от АПК, тъй като административния орган не му е осигурил възможност да се запознае със събраните доказателства да направи искания и възражения. Успоредно с това, считайки писмото-уведомление по чл.22 пар.6 от Регламента за уведомление за започване на производството се твърди допуснатото нарушение на чл.26 ал.1 АПК, тъй като това уведомление не съдържа информация за датата до която трябва да бъде издаден акта.

На трето място, твърдението за допуснати процесуални нарушения жалбоподателя съотнася и към хипотезата на чл.35 от АПК, поради необоснованост на извършената съпоставка с пазарни цени. В т.ч. - използваният от митническите органи сайт съдържа ясно означение, че той обединява информация за търгове по света без информацията да е проверена. Успоредно с това се твърди ,че представената фактура съдържа всички изискуеми реквизити, поради което всякакви други документи – поръчки, оферти и всякаква кореспонденция не са задължителни.

Твърди се, също така, че неотнормирани към определянето на митническата стойност са и използваните за съпоставка данни, от продажба чрез търг на 17.12.2020г. и обявената продажна цена в интернет. Като контрапоз се излага съображението, че плащането

на цената е съобразно уговореният размер и по указания от продавача начин. Нещо повече – позоваването от страна на митническите органи на снимки от интернет сайта не позволяват да се направи обоснован извод за техническото състояние на автомобила, в което е продаден. Що се касае до предходната продажба в размер на 10 600 щаски долара, то административният орган въобще не е посочил официални документи относно съответната продажба, нито относно състоянието в което е бил автомобила при тази продажба. Изчисленията в решението не са подкрепени с официални документи, които се считат за единствено годни доказателства. Не е ясно още как е установено, че купувача, т.е. вносителят е платил или трябва да плати на продавача или трето лице в полза на продавача. За жалбоподателя продавач е единствено G. A. E. срещу цена 1000 щаски долара с транспорт до България.

Като следващо основание за незаконосъобразност на оспорвания акт се твърди допуснато нарушение на материалния закон - чл.128 пар.1 от Регламент за изпълнение № 2015/2447, съгласно който договорната стойност на стоките, продадени за износ с местоназначение митническата територия на ЕС, се определя в момента на приемане на МД въз основа на продажбата, извършена непосредствено преди въвеждането на стоките на митническата територия. Успоредно с това се твърди, че установената продажба на автомобила не удовлетворява нито едно от условията на чл.129 пар.1 от този регламент.

Относно метода на изчисление на транспортните разходи и определеният като следствие размер, жалбоподателя претендира незаконосъобразност на акта, поради нарушение на чл.71 пар.1 б.“д“ i) и пар.2 от Регламент 952/2013, тъй като е неясно приложен ли е метод на разпределение на транспортния разход и защо митническите органи разпределят разходите по количествен признак/брой стоки/ а не използват стандартния тегловен метод на разпределение. Респ. извършената корекция се явява в нарушение на посочените разпоредби.

С оглед очертаният предмет на спора, твърденията на страните и данните по преписката, съдът счита за необходимо да отбележи:

Определянето на стойността на стоките за митнически цели е предмет на регламентация в разпоредбите на чл. 69 и сл. от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза.

Така, на първо място, съюзната правна уредба извежда прилагане метода на договорната стойност имащ характер на общ принцип, чието неприлагане е допустимо само ако не са налице условията на пар.3 от чл.70.

Т.е. при наличие на предпоставките на пар.3 на чл.70 от Регламента, приложим е метода на договорната стойност съобразно чл.70, така, както са дефинирани отделните елементи на договорната стойност, които следва да се прибавят към действително платената или подлежащата за плащане цена по чл.71 от Регламента.

В своята практика по приложение на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността,

изменен с Регламент (ЕО) № 82/97 на Европейския парламент и на Съвета от 19 декември 1996 г., при аналогичност на тълкуваните разпоредби с относимите норми на настоящият Регламент, Съдът на ЕС е имал възможността да постанови, че правната уредба на Съюза относно митническото остойностяване цели да установи справедлива, еднообразна и неутрална система, която изключва използването на произволно определени или фиктивни митнически стойности (решение от 15 юли 2010 г., *Gaston Schul*, C-354/09, EU:C:2010:439, т. 27 и цитираната съдебна практика).

По-специално, както следва от точка 38 от решение от 12 декември 2013 г., *Christodoulou* и др. (C-116/12, EU:C:2013:825), съгласно член 29 от Митническият кодекс митническата стойност на внасяните стоки е договорната им стойност, т.е. действително платената или подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, без обаче да се засягат корекциите, които трябва да бъдат направени в съответствие с членове 32 и 33 от този кодекс.

В това отношение СЕС е дефинирал, че макар действително платената или подлежаща на плащане цена на стоките по общо правило да е основата за изчисляване на митническата стойност, тази цена е параметър, който евентуално трябва да бъде предмет на корекции, когато тази операция е необходима, за да се избегне определянето на произволна или фиктивна митническа стойност (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2013 г., *Christodoulou* и др., C-116/12, EU:C:2013:825, т. 39 и цитираната съдебна практика).

Когато митническата стойност не може да бъде определена съгласно член 29 от Митническият кодекс чрез договорната стойност на внесените стоки, митническото остойностяване се извършва по реда на разпоредбите на член 30 от споменатия кодекс, като последователно се прилагат методите, предвидени в член 30, параграф 2, букви а)–г) (решение от 12 декември 2013 г., *Christodoulou* и др., C-116/12, EU:C:2013:825, т. 41).

В случай че митническата стойност на внесените стоки не е възможно да бъде определена и въз основа на член 30 от Митническият кодекс, митническото остойностяване се извършва в съответствие с разпоредбите на член 31 от същия кодекс (решение от 12 декември 2013 г., *Christodoulou* и др., C-116/12, EU:C:2013:825, т. 42).

Ето защо както от текста на членове 29—31 от споменатия кодекс, така и от поредността, в която критериите за определяне на митническата стойност трябва да бъдат прилагани съгласно тези членове, следва, че посочените разпоредби са в отношение на субсидиарност. Всъщност само когато митническата стойност не може да бъде определена чрез прилагането на дадена разпоредба следва да се приложи разпоредбата, която непосредствено я следва в установената поредност (решение от 12 декември 2013 г., *Christodoulou* и др., C-116/12, EU:C:2013:825, т. 43).

На базата на изложеното се налага извода, че вторичните методи по чл.74 от Регламента са приложими само при невъзможност за определяне на стойността

съобразно условията на чл.70 от Регламента.

Пак от практиката на Съда в Л. следва, че когато подадена до митнически органи декларация поражда съмнения, че декларираната стойност на внесените стоки представлява цялата платена или платима за тези стоки сума, митническите органи не трябва непременно да определят митническата стойност на тези стоки въз основа на метода за договорната стойност. Те следователно могат да отхвърлят декларираната цена, ако съмненията продължават, след като евентуално са поискали предоставянето на цялата информация или на всички допълнителни документи и след като са дали на съответното лице подходяща възможност да изложи гледната си точка относно съображенията, на които се основават посочените съмнения (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2008 г., *Carboni e derivati*, C-263/06, EU:C:2008:128, т. 52)

Така, за да се премине към субсидиарния метод за определяне на митническата стойност на стоката е необходимо да са налице основателни съмнения по отношение на декларираната митническа стойност. Тези съмнения следва да бъдат доведени до знанието на вносителя на стоката, което в случая е сторено с писмото от 12.08.2021г. За да обосноват наличието на основателни съмнения, митнически органи са се позовали на извършената на 17.12.2020г., т.е. само месец по-рано, онлайн продажба на автомобил със същата марка, номер на шаси и пробег с цена - десетократно по-висока, като купувач на автомобила е продавач по процесният внос. Въпросната информация, митническите органи са получили при посещение на интернет страницата <https://autoauctions.io/>.

Приложимата нормативна база не дава изчерпателна дефиниция на понятието „основателни съмнения“, като настоящият състав счита, че за наличието на такива следва да се приемат всички действителни факти поставящи обективно под съмнение посочената в декларацията обща сума, която купувачът е платил или трябва да плати на продавача.

В тази връзка следва да се посочи, че съпоставката между процесно договорената цена и тази, посочената в интернет, действително буди съмнение, но за да е налице основателно съмнение като предпоставка за неприемане на декларираната договорна цена е необходимо то да бъде обосновано по съответният законов ред. Т.е. твърденият факт от действителността да бъде нормативно установен, така, че същият да добие характер на факт от обективната действителност, каквато тежест придобиват всички факти, установени по надлежният ред, когато закона предвижда такъв. Така и съгласно нормата на чл.84д ал.1 от ЗМ доказателства в производството по този раздел/последващ контрол при декларирането – бел.а./ могат да бъдат фактическите данни, които са свързани с обстоятелствата от значение за целите на проверката, допринасят за тяхното изясняване и са събрани и проверени по реда, предвиден в този закон.

Текста на ал.2 на същата разпоредба предвижда, че доказателствата се събират и проверяват чрез писмени обяснения, справки и декларации на проверяваните лица или на техни представители, протоколи от обяснения на трети неучастващи в административния процес лица, протоколи за действията на

митническите органи, експертизи, официални документи, получени чрез обмен на информация с администрации на други държави по линия на международното сътрудничество, както и чрез други средства, предвидени в закон.

На тази база следва да се приеме, че съдържащата се в посоченият интернет сайт информация може да представлява фактически данни по смисъла на ал.1, които са относими към обстоятелства от значение за проверката, но същите подлежат на събиране и проверка по разписаният ред съгласно ал.2 на чл.84д от ЗМ.

Видно от данните по преписката такава проверка не е извършена поради което кредитирането на интернет информацията с цел отричане декларираната договорна стойност, поради основателни съмнения се явява незаконосъобразно.

На следващо място дори да се приеме, че митническите органи са установили липсата на предпоставки за приложение на метода по чл.70 от Регламента, то те де факто отново са приложили същия метод, но при завишаване на стойността на вносната стока, съответно – транспортните разходи.

Такъв подход е обоснован само в съответствие с вторичните методи съгласно чл. 74, § 2 и § 3 от Регламент (ЕС) 952/2013 г. което очевидно не е осъществено в настоящият казус. В този смисъл е налице и нарушение на законовите разпоредби относно реда и начина, по който следва да бъде определена митническата стойност.

На трето място, и съгласно чл. 145 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2447/215 фактурата, свързана с декларираната договорна стойност, се изисква като придружаващ документ. Още при първоначалното определяне на митническата стойност на стоката е представен INVOICE/ № 3219/12.01.2021г., издадена от “G. A. E.” L.,416,C. Way Suite 140 Longwood,FL 2750,САЩ, в която жалбоподателя е посочен като купувач с вписване на продажната цена на закупения автомобил и на платената цена за извършения международен транспорт. За да не кредитират въпросната фактура, митническите органи са приели, че в нея липсват реквизити удостоверяващи договорните условия по сделката като условие за доставка, условие за плащане, начин и срок на плащане, клаузи при неизпълнение и други.

За да има качеството реквизит, дадена информация следва да представлява задължителен/най-често нормативно определен/ елемент от съдържанието на даден документ. В този смисъл на първо място е неясно защо така липсваща информация е посочена като реквизит и откъде произтича задължителната сила

на посочените елементи.

От своя страна, митническите органи се позовават на липсата на информация неотнормирана по никакъв начин към стойността на сделката, за да приемат именно тази стойност за недействителна. Посоченият подход е необоснован и като контрапоза – административният орган не е обсъдил съществените елементи – платена ли е и доставена ли е стоката и на каква цена. Всички гаранционни въпроси имат значение и биха възникнали, т.е. тяхната основна насоченост е в хипотезата на неизпълнение на договора, чието материално изражение е процесната фактура. В случая обаче договора е безспорно изпълнен, както всъщност не оспорва и административният орган.

Далеч по-съществено обаче е обстоятелството, че е налице покупка от разстояние – през интернет. Съществените условия по сделката са съдържащи именно в обявата за самата продажба и условията на сайта – продавач, съответно - посредник. Същите въобще не са анализирани от митническите органи. Като продължение – не са анализирани изобщо и изискванията на американското законодателство дефиниращо съдържанието на издавани от местни лица – търговци, счетоводни документи при извършване продажба от разстояние, така, че да се приеме, че фактурата не съдържа изискуеми реквизити. Не е посочено дори, откъде произтича изискуемостта на тези реквизити.

Като обобщение на тази част – митническите органи са приели, че фактурата за процесната доставка не съдържа значителни условия, поради което същата не следва да се кредитира, без да извършат съответната проверка дали тези условия не се съдържат в самата обява по продажбата или в общите условия на сайта. Всъщност при продажба от разстояние, при това от такова голямо разстояние – напълно обосновано би било условията за доставката, начина и срока за плащане и клаузи за неизпълнение – да бъдат регламентирани именно в общите условия. Така, при посещение на сайта <https://www.copart.com/content/us/en/support/how-to-buy/pay-and-pick-Up>, съдът констатира, че задължително условие за да бъде осъществена покупка е цената на съответния автомобил да бъде платена в 3-дневен срок от края на аукциона/в т.ч. и денят на самият аукцион/. Относно условията за доставка сайта изрично регламентира, че транспорт се осъществява чрез доставчици - трети лица, като при наличие на купувач в регион където не се осъществяват доставки, купувача може сам да организира транспорт. Отделно в сайта са посочени и условията за отговорност при неизпълнение. Т.е. служебната проверка констатира, че т.нар. реквизити към фактурата всъщност представляват информация – общи условия, които интернет търговеца, в качеството си на посредник е въвел задължително за участниците в провежданите аукциони. С оглед спецификите на процесната сделка и констатираното наличие на необходимата на митническите органи информация-реквизити на фактурата, съдът констатира, че въпросната

информация е налична и лесно установима.

В този смисъл необосновани са аргументите на митническите органи с които не е приета представената фактура от страна на жалбоподателя – декларатор. Паралелно с това по делото е представена и морска товарителница за доставка на въпросният автомобил /л.64 от делото/, визираща продавача като изпращач, а купувача като получател на товара.

Непредставянето на договор между страните по сделката, а само на фактура не може да доведе до направения от митническия орган извод, че декларираната митническа стойност не е договорната стойност, действително платена или подлежаща на плащане. Фактурата замества липсата на договор и сама по себе си не може да бъде основание за неприемане на посочената в нея митническа стойност, поради което е необходима по-обстойна проверка от административния орган, за да обоснове възникнали съмнения за декларираната стойност. Липсващите във фактурата елементи на един потенциален договор са налични като общи условия на сайта – посредник, който диктува условията и реда за провеждане на аукцион и и начина и реда за приключване на сделките чрез размяна на престациите между страните.

С оглед гореизложеното следва, че декларираната митническа стойност към датата на приемане на МД е договорната стойност, т.е. тази която е действително платена и подлежаща на плащане по представената INVOICE № 3219/12.01.2021 г. Процесно декларираната митническа стойност на внесената стока съответства на всички предоставени търговски, транспортни и други документи, които касаят сделката.

В допълнение следва да се посочи, че основателно жалбоподателят възразява относно неяснотата за метода по който е преизчислен и транспорта по въпросната доставка. Анализирания от митническите органи стойност на транспорт на осъществените три други доставки, заедно с процесната от L. B., SA до пристанище B., не могат да служат за ориентир в тази връзка доколкото процесното МПС представлява мотор-А., докато останалите три превозни средства са съответно – джип, S. и лимузина/виж л.38 по делото/. Т.е. не са налице никакви сходни характеристики освен началната и крайна точка на доставката. Като контрапеза обаче не са отчетени нито тежестта на превозваното средство, нито вместимостта, т.е. неговият обем, нито какъвто и да било друг ценообразуващ компонент при осъществяване на международен морски транспорт. Не е изискана информация и относно тарифите на превозвача при превоз от САЩ до България.

В тази част валидни са и изводите за неправилно приложен метод на определяне, като и тук митническите органи са отrekli приложението на чл.70 от Регламента, но са определили стойността съгласно чл.71 пар.1 б.“д“ от

същия акт.

С оглед всичко гореизложено следва да се приеме, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като е постановено в противоречие с материалноправните разпоредби на закона, поради което следва да бъде отменено.

Като следствие, незаконосъобразно се явява и определянето на допълнителни задължения на оспорващата за мито и ДДС на стоката, за която е подадена митническата декларация, както и лихва върху определените суми, поради което обжалваното решение подлежи изцяло на отмяна.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното искане, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на оспорващата следва да бъдат присъдени съдебните разноски за платено адвокатско възнаграждение, претендирано в размер на 600лв. и внесена държавна такса от 10 лева.

С оглед изрично направеното от ответника възражение за прекомерност на възнаграждението, следва да се отбележи, че претендираното възнаграждение е под нормативният минимум съгласно текста на чл. 7 ал.2 т.2 от Наредба № 1/2004г. и материалният интерес по делото, поради което същото не подлежи на редукция.

Ето защо и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, Трето отделение, 74 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 32-285026/07.06.2022г. на директора на ТД Митница – Б..

ОСЪЖДА Агенция "Митници" – С., да заплати на Н. Д., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 610/шестстотин и десет/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия: